

Arrest

nr. 152 858 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat R. GREENLAND en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit de stad Argun, Tsjetsjenië. U verliet Tsjetsjenië in 2004 samen met uw ouders, K. I. (...) en N. M. (...) (O.V. (...)), en uw broers en zussen. U verbleef tot februari 2010 in Polen, waar uw ouders een 'tolerated stay'-status verkregen. De eerste vier jaren van jullie verblijf, die jullie door brachten in een opvangcentrum, verliepen zonder ernstige problemen. Toen jullie echter naar een private woning verhuisden ervoeren uw gezinsleden en u discriminatie en pesterijen van de autochtone bevolking. Uw ouders konden evenmin op financiële hulp rekenen. Om deze redenen kwamen jullie op 27 februari 2010 naar België, waar uw ouders op 3 maart 2010 een eerste maal asiel aanvroegen. Op 1 juli 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

(bijlage 26 quater), omdat Polen volgens de Dublin II-reglementering verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvraag. In augustus 2010 keerden jullie terug naar Polen. Eind oktober 2010 keerden jullie opnieuw terug naar België. Uw ouders vroegen een tweede keer asiel aan op 21 december 2010. Op 12 juli 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken, wederom een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Jullie verlieten het land niet en vroegen opnieuw asiel aan op 18 oktober 2012. Naar aanleiding van deze derde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 21 december 2012. Het beroep van uw ouders tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 29 maart 2013.

Jullie vertrokken naar Duitsland en uw ouders vroegen er asiel aan. Onder de Dublin II-reglementering was België evenwel verantwoordelijk voor de behandeling van hun asielaanvraag. Deze vierde aanvraag werd bij de Belgische asielinstanties geregistreerd op 17 december 2013. Deze aanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Ook de eerste aanvraag van uw oudere zus K. M'. (...) (ov (...)) werd die dag negatief afgesloten middels een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 maart 2015 deed u zelf een eerste asielaanvraag bij de Belgische bevoegde instanties.

U bent niet op de hoogte van de precieze problemen waarvoor uw gezin uw land van herkomst in 2004 verlaten heeft. Wel haalt u aan dat terugkeerders het risico lopen om mishandeld of vermoord te worden en lopen vrouwen een groot risico om onteerd of zelfs vermoord te worden. Voornamelijk vrouwen zonder hoofddoek zouden blootstaan aan ernstige mishandelingen.

In Polen, waar uw ouders zoals eerder gesteld een 'tolerated stay'-status verkregen, werd u soms gepest op school. Bij problemen kreeg u steevast de schuld. Ook buurtbewoners maakten soms beledigende opmerkingen naar jullie toe. Uw ouders besloten om Polen te verlaten nadat ze er problemen hadden op het vlak van huisvesting.

Bij deze asielaanvraag legde u de volgende documenten over: uw geboorteakte, uw binnenlands paspoort, uitgereikt in 2011, een brief van uw school in Genk, en enkele documenten van uw vader die u per toeval vond; met name een kopie van een verklaring van een vrouw met verblijfstitel in Polen en een kopie van een anonieme dreigbrief gericht aan uw vader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen (DVZ verklaring rubriek 22), de verklaringen van uw ouders in het kader van hun 3de asielaanvraag [CGVS vader p.10 ; moeder p. 5; verslag Dienst Vreemdelingenzaken vader punt 22, moeder punt 22) en de stukken in uw administratief dossier (zie informatie Poolse asielinstanties) dat u, als minderjarige dochter van K. I. (...) en N. M. (...), op 14/02/2007 een verblijfsstatus "tolerated stay" werd toegekend in Polen. In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging

in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat alle beschikbare gegevens erop wijzen dat u actueel nog steeds over de 'tolerated stay'-status beschikt in Polen (zie informatie van de Poolse asielinstanties toegevoegd aan het administratieve dossier) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie COI Focus "POLEN. Asiel in Polen", blz. 9). U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

U maakt melding van problemen met medeleerlingen op school (CGVS, p.5) (beledigingen, opstootjes) en voelde zich niet gesteund door leerkrachten, alsook opmerkingen en pesterijen van burens (CGVS, p.3-4, 7). Doch, dergelijke uitingen van discriminatie, hoewel ze afkeurenswaardig zijn, kunnen niet beschouwd worden als gerichte, systematische daden van vervolging of een intentionele bedreiging van uw leven, uw vrijheid of fysieke integriteit. Ten slotte maakt u melding van een incident met een jongen die aan uw haren trok, waarna u van de trap viel en u op uw beurt de jongen van de trap trok en hem sloeg, waarna u de schuld kreeg van de toezichthoudende leerkracht (CGVS, p.3-4, p.7). Ook bij een andere gelegenheid, waarbij u zich verdedigde tegen pesterijen van een klasgenoot, kreeg u de schuld (CGVS p.7). Dergelijke occasionele incidenten zijn afkeurenswaardig te noemen, maar zijn onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en dit ten aanzien van Polen, het land dat u een internationaal beschermd statuut toekende.

Daarenboven zij erop gewezen dat ook uw ouders reeds, in het kader van hun derde asielaanvraag in België, melding hadden gemaakt van pesterijen op school voor de kinderen. Ook uw oudere zus M'. (...) had dergelijke incidenten vermeld in het kader van haar eerste asielaanvraag in België. In hoofde van uw ouders heeft het CGVS op 21 december 2012, zoals hierboven reeds aangegeven, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Voor wat betreft de vermelde problemen van de kinderen werd toen geoordeeld dat deze problemen ongegrond waren, en wel omdat uw ouders niet aannemelijk maakten waarom ze geen bescherming hadden gezocht bij de Poolse bevoegde instanties terwijl uit informatie wel blijkt dat dergelijke bescherming beschikbaar was voor asielzoekers in Polen. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd. Gezien u, als toenmalig minderjarig kind in Polen onder de hoede stond van uw ouders, zijn de vaststellingen in hoofde van uw ouders voor wat betreft uw problemen in Polen, evengoed van toepassing voor de inschatting van uw eigen asielmotieven. In hoofde van uw zus M'. (...) oordeelde het CGVS op 26 november 2014 eveneens dat de door haar aangehaalde problemen van discriminatie, vergelijkbaar met de uwe, niet aanzien konden worden als gerichte vervolgingsdaden of een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit. Het éénmalige incident waarbij haar een klap werd gegeven werd daarbij onvoldoende zwaarwichtig genoemd om te kunnen spreken van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Ook deze beslissing werd bevestigd door de RVV. Gezien deze vaststellingen wordt des te meer bevestigd dat ook in uw hoofde bezwaarlijk gesproken kan worden van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de vaststelling dat de Poolse instanties zich op 17/03/2010 bereid verklaarden om u toe te laten tot het grondgebied (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw geboortakte bewijst uw identiteit, die niet betwist wordt. Ook uw binnenlandse paspoort, dat in uw afwezigheid zou zijn uitgereikt te Argun, ondersteunt slechts uw verklaringen betreffende uw identiteit. De verklaring van een vrouw die in België als vluchteling erkend werd, waarvan u reeds aangeeft de inhoud niet echt te kennen (CGVS p.5), bevestigt slechts in zeer algemene bewoordingen dat uw ouders in gevaar zouden zijn in Polen. Ook de door u voorgelegde kopie van een onbestemde, ongedateerde dreigbrief gericht aan uw vader zou in die richting wijzen, doch de herkomst en authenticiteit van dergelijk schriftsel valt niet te achterhalen. Evenmin wist u zelf meer duiding te geven bij het bewuste document (CGVS p.5). Beide documenten werden trouwens reeds door uw oudere zus M'. (...) neergelegd in het kader van haar beroepsprocedure bij de RVV. Dient voorts herhaald te worden dat de asielmotieven van uw ouders reeds beoordeeld werden door het CGVS per beslissing van 21/12/2012 (in beroep bevestigd door de RvV op 29/03/2013) en 13/01/2014 (beroep door de RvV

verworpen op 06/01/2015). Een kopie van deze beslissingen werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Verder dient opgemerkt dat de in het document aangehaalde problemen houden op generlei wijze verband met de hiervoor beschreven vaststellingen, waaruit blijkt dat u actueel nog steeds kunt rekenen op bescherming van de Poolse autoriteiten.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat in Polen nog problemen bestaan inzake huisvesting, onderwijs en arbeidsmogelijkheden voor nieuwkomers, maar deze problemen kunnen niet beschouwd worden als gerichte daden van vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De brief van de directie van Regina Mundi, de onderwijsinstelling in Genk waar u schoolloopt, toont weliswaar uw bewonderenswaardige schoolattitude aan, doch houdt geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven.

Bijgevolg wijzigen de door u overlegde documenten niets aan de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat de laatste asielaanvraag van uw ouders werd afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, aangezien ze niet aantoonde dat de hen door Polen geboden bescherming opgehouden heeft te bestaan en ze verklaringen aflegden die betrekking hebben op feiten die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat ze in het kader van hun vorige aanvraag uiteenzetten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht. In een vierde en laatste middel stelt verzoekende partij dat het beginsel “*van redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid*” werd geschonden.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het derde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4.1. In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij dat zij over een afdoende beschermingsstatus zou beschikken in Polen.

Vooreerst meent verzoekende partij dat zij bij een terugkeer naar Polen teruggestuurd zal worden naar Tsjetsjenië.

Verder verwijst verzoekende partij naar de verklaring van een vrouw die in België als vluchteling erkend werd die door haar werd neergelegd en bemerkt dat het Commissariaat-generaal het relaas van deze vrouw geloofwaardig achtte en haar de vluchtelingenstatus heeft verleend. Verzoekende partij stelt dat haar asielrelaas zeer vergelijkbaar is met dat van deze vrouw en ziet dan ook niet in waarom haar de vluchtelingenstatus niet toegekend wordt. Bovendien wordt deze verklaring gesteund met een dreigbrief, waardoor deze documenten volgens verzoekende partij dan ook geanalyseerd moeten worden. Verzoekende partij meent, gelet op de dreigbrief, in Polen gevolgd te worden door *Kadyrovtsy*, waarbij zij niet kan rekenen op bescherming van de Poolse autoriteiten zo blijkt uit een rapport dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 3). Verzoekende partij wijst erop dat de situatie in Polen gevaarlijk blijft voor Tsjetsjeense asielzoekers en verwijst desbetreffend naar twee rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlagen 2 en 3).

2.2.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Op grond van de verklaringen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 10, verklaring DVZ, rubriek 22) en de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 3) blijkt dat verzoekende partij de verblijfsstatus “*tolerated stay*” werd toegekend in Polen.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij actueel nog steeds over de verblijfsstatus “*tolerated stay*” beschikt in Polen (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 3) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 2).

Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat zij niet langer over de verblijfsstatus “*tolerated stay*” beschikt in Polen.

In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partij verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die de Poolse Staat haar biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Wat betreft de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor de in Polen geïnfiltreerde Russische geheime diensten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dienaangaande tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 april 2015 louter in algemene bewoordingen stelt dat “*er (...) mensen (zijn) van de president Kadyrov die iedereen willen naar tch terugsturen*” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 08/04/2015, p. 5). Voorts kan verzoekende partij aangaande de door haar neergelegde kopie van een onbestemde, ongedateerde dreigbrief gericht aan haar vader niet meer duiding geven (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 08/04/2015, p. 5). Daarenboven kan aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Daar waar verzoekende partij verwijst naar twee rapporten in verband met de vrees van Tsjetsjeense asielzoekers voor de aanwezigheid van de Russische geheime diensten in Polen (bijlagen 2 en 3), bemerkt de Raad dat een dergelijke verwijzing naar rapporten betreffende problemen die Tsjetsjeense asielzoekers in Polen zouden hebben gekend met de aldaar geïnfiltreerde Russische geheime diensten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij en haar familie werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er voor haar een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat omwille van de beweerde aanwezigheid van Russische geheime diensten in Polen. Verder stelt de Raad vast dat uit geen van de in het verzoekschrift aangehaalde citaten uit voormelde rapporten blijkt dat de Poolse autoriteiten onwillig of in de onmogelijkheid zouden zijn bij het zich aandienen van problemen de nodige bescherming te bieden. De Raad wijst er bovendien op dat geen enkele rechtsstaat een absolute bescherming kan garanderen.

Verder volstaat de door verzoekende partij neergelegde verklaring van een vrouw die in België als vluchteling erkend werd evenmin om aan te tonen dat er voor haar een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat in Polen. Immers bevestigt dit document slechts in zeer algemene bewoordingen dat de ouders van verzoekende partij in gevaar zouden zijn in Polen. Daar waar verzoekende partij meent dat haar asielrelaas zeer vergelijkbaar is met dat van deze vrouw en dan ook niet inziet waarom haar de vluchtelingenstatus niet toegekend werd, en deze vrouw wel, wijst de Raad verzoekende partij erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een verwijzing naar het dossier van deze vrouw is dan ook niet dienstig om een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog bemerkt dat het feit dat de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslissingen hebben genomen betreffende de ouders en de zus van verzoekende partij niet betekent dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet grondig onderzocht dient te worden, meent de Raad te kunnen volstaan met de verwijzing naar de uiteenzetting in punt 2.2.7., waaruit blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel degelijk grondig werd onderzocht.

2.2.6. Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekende partij derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoekende partij toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, waarbij zij werd bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van

verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT